

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 7 maart 2017 met nummer RvVb/A/1617/0646
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0456/A/0433

Verzoekende partij	mevrouw An POELMANS vertegenwoordigd door advocaat Annemie VAN HOVE met woonplaatskeuze op het kantoor te 2200 Herentals, Lierseweg 116
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 31 maart 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 5 februari 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de stilzwijgende weigering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herenthout voorwaardelijk ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend overeenkomstig de in rood gewijzigde plannen en onder voorwaarden voor het regulariseren van een omheining, het aanleggen van verharding en een schuilhok op de percelen gelegen te 2270 Herenthout, Itegemse Steenweg 136, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie D, nummers 516K, 516L, 524D, 516E, 516B en 504A.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De verzoekende partij dient geen wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 17 januari 2017.

Advocaat Annemie VAN HOVE voert het woord voor de verzoekende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 4 november 2013 stelt de gewestelijke erfgoedinspecteur ten laste van de verzoekende partij een aanvankelijk en een navolgend proces-verbaal van bouw misdrijf op voor inbreuken op artikel 4.2.1 VCRO, artikel 14, §4 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg en het besluit van de Vlaamse regering van 3 juni 1997 houdende algemene beschermingsvoorschriften, advies- en toestemmingsprocedure, instelling van een register en vaststelling van een herkenningsteken voor beschermde landschappen. In het aanvankelijk proces-verbaal worden de volgende vaststellingen opgenomen:

“De percelen zijn gelegen langsheen een dreef die leidt naar een kasteeldomein. Vanaf de dreef stellen wij vast dat de percelen langsheen deze dreef werden omheind en ingedeeld in 3 afgescheiden weilanden door middel van hoge weideafsluitingen. De toegang tot deze weide werd voorzien van een kasseiverharding.

De hoogte van de afsluitingen varieert tussen 1.60 meter en 2 meter hoogte. De eerste afsluiting betreft een volledig houten hekwerk, de tweede afsluiting bestaat uit houten palen waartussen ijzeren draad werd aangebracht.

Verder stellen wij vast dat op perceel 516b een houten stal onder pannendak werd opgericht. Tegen de voor- en achterzijde van deze houten stal werden twee afdaken voorzien. De lengte van deze stal bedraagt ongeveer 6 meter.”

De verzoekende partij dient op 20 juni 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herenthout een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het regulariseren van een omheining, verharding en een schuilhok” op de percelen gelegen te 2270 Herenthout, Itegemse Steenweg 136, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie D, nummers 516K, 516L, 524D, 516E, 516B en 504A.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Herentals-Mol’, vastgesteld met koninklijk besluit van 28 juli 1978, in agrarisch gebied en bosgebied.

De percelen liggen ook in het beschermde landschap ‘Vallei van de Wimp en de Grote Nete’ (MB 29 augustus 2002).

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 29 juli 2014 tot en met 27 augustus 2014, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op 12 augustus 2014:

“ ...

Er is geen stedenbouwkundige vergunning nodig voor het plaatsen van een open afsluiting of een open afsluiting met dwarslatten van maximum 2m hoog in agrarisch gebied in de ruime zin. Agrarisch gebied in de ruime zin is volgens het Vrijstellingsbesluit elk gebied dat hoofdzakelijk bestemd is voor de landbouw; ook als het onderworpen is aan bijzondere voorwaarden.

Een regularisatie van de omheining is bijgevolg niet aan de orde.

Voor de regularisatie van het ‘schuilhok’ verstrekt de afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling een ongunstig advies. Een schuilhok is een eenvoudig houten en gemakkelijk verwijderbare constructie voor het beschutten van weidedieren tijdens het graasseizoen. Een schuilhok wordt bovendien gekenmerkt door minstens één open langszijde en een lessenaarsdak (hoogte ca.3,5m).

Een schuilhok mag niet gebruikt worden als permanente stalling noch als opslagplaats voor opslag van hooi/stro.

*De te regulariseren constructie (8,16m*8,62m) met luifel, deuren en zadeldak met een nokhoogte van 4,98m voldoet geenszins aan de kenmerken en eigenschappen van een eenvoudig schuilhok. De oppervlakte van een schuilhok wordt in de regel beperkt tot ca. 30m². Het te regulariseren schuilhok heeft een dakoppervlakte van 71m². Een schuilhok heeft ook geen afvoerleidingen en infiltratieput, gelet op de beperkte dakoppervlakte van ca.30m².*

Het betreft hier veeleer een stalling. Een stalling dient in de onmiddellijke omgeving van de woning ingeplant te worden, hetgeen hier geenszins het geval is.

... ”

Het agentschap Onroerend Erfgoed adviseert op 10 september 2014 gunstig voor het regulariseren van de houten weideafsluiting voor paarden en een tijdelijk schuilhok en ongunstig voor het regulariseren van de hoge weideafsluiting met ursusdraad voor ezels en geiten:

“ ...

AFWEGING

...

Zoals in het opgestelde proces-verbaal aangehaald werden verschillende percelen afgerasterd met enerzijds houten bepaling al dan niet in combinatie met een metalen draadafsluiting (veeafrastering). De hoogte van de verschillende afsluitingen maakt dat deze voornamelijk een verstoring binnen het beschermde landschap inhouden.

- Afsluiting paardenweide (type 2): Geweten is dat voor het afpalen van paardenweides een hogere afsluiting gebruikt wordt. Deze houten hekken hebben echter door hun hoogte en materiaalgebruik een grote visuele impact op het omliggende landschap. Staaldraden of gegalvaniseerde ijzerdraad in combinatie met goed zichtbare linten hebben een tijdelijker karakter (gemakkelijk verwijderbaar) maar zijn visueel in het landschap ook geen verbetering. Op de website www.vlaamspaardenloket.be worden minimale hoogten en materiaalkeuzes van weide-afsluitingen voor paarden aangereikt. Zo wordt voor paarden een min. hoogte van 1.25m aangegeven (1.40 voor hengsten). De te regulariseren omheining voor paarden voldoet aan deze bepalingen. Een uitbreiding van een dergelijke afsluiting is echter niet mogelijk binnen de perimeter van het beschermde landschap, omwille van de te grote visuele impact ervan.*
- De geplaatste stalling ten zuiden van de weide, zou als schuilhok dienen. Een schuilhok is een eenvoudige constructie, waarin een of meer weidedieren tijdelijk kunnen verblijven. Schuilhokken zijn geenszins uitgerust zoals stallen, die bestemd zijn om dieren permanent te huisvesten. Het schuilhok heeft houten wanden, een beperkte oppervlakte (max. 20m²), een hoogte van maximaal 3 meter en minstens één volledig open zijde. Een effectief schuilhok met beperkte afmetingen kan op deze plaats, aansluitend op het beboste perceel, voor toelating in aanmerking komen omwille van het tijdelijke karakter ervan. Duidelijk moet zijn dat het om een zeer eenvoudige en makkelijk te verwijderen constructie gaat (geen betonvloeren, electr. of andere aansluitingen, ...). De ingediende plannen voldoen aan de voorwaarden van een eenvoudig en tijdelijke constructie.*
- Afsluiting met metaaldraad (type 1): Ezels en geiten hebben geen hogere afsluiting nodig dan paarden. Zoals reeds eerder in onderling mailverkeer gemeld kan de huidige afrastering van 1.90 (met ursusdraad) niet aanvaard worden omwille van het visueel storende effect. Ook hier werd reeds eerder het voorstel gedaan om met een minder hoge afrastering te werken. Het houden van ezels en geiten (kleinvee) kan binnen een lagere weideafsluiting (houten bepaling /*

draadafspanning), welke visueel een veel minder storend effect met zich meebrengen. Bijkomend dient worden aangetoond dat effectief geiten gehouden worden. Hierover is in het dossier geen informatie over terug te vinden. Dat een afsluiting ter bescherming van de hoogstammige eikenbomen wordt voorzien is positief. Wel dient deze eveneens in eenzelfde minimalistische wijze te worden uitgevoerd (lage weideafpaling), moet deze op ± de verticale projectie van de kruin van deze bomen afgepaald worden en mag deze zone niet als afvalplaats gebruikt worden. Dergelijke stockage is schadelijk voor de hoogstammige eikenbomen.

Gelet op voorgaande motivering wordt volgende conclusie bekomen:

- Het regulariseren van de houten weideafsluiting voor paarden en een tijdelijk schuilhok heeft **geen** impact op de waarden en kenmerken van het beschermde landschap.*
- Het regulariseren van de hoge weideafsluiting met ursusdraad voor ezels en geiten heeft **wel** impact op de waarden en kenmerken van het beschermde landschap.*

ADVIES

*Gelet op de bovenstaande argumenten wordt over deze aanvraag **gunstig** advies uitgebracht voor het regulariseren van de houten weideafsluiting voor paarden en een tijdelijk schuilhok.*

*Gelet op de bovenstaande argumenten wordt over deze aanvraag **ongunstig** advies uitgebracht voor het regulariseren van de hoge weideafsluiting met ursusdraad voor ezels en geiten.*

*Overeenkomstig artikel 4.3.3. uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is de voorliggende aanvraag gedeeltelijk **niet strijdig** met de hierboven aangehaalde direct werkende normen uit het beleidsveld Onroerend Erfgoed.*

*Overeenkomstig artikel 4.3.3. uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is de voorliggende aanvraag gedeeltelijk **strijdig** met de hierboven aangehaalde direct werkende normen uit het beleidsveld Onroerend Erfgoed.*

...

Het college van burgemeester en schepenen adviseert op 22 september 2014 gunstig voor de regularisatie van de afsluiting type 2 en ongunstig voor de regularisatie van de afsluiting type 1, het schuilhok en de verhardingen.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert niet binnen de decretaal voorziene termijn.

Het college van burgemeester en schepenen weigert stilzwijgend een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 3 december 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 29 januari 2015 om dit beroep voorwaardelijk in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen overeenkomstig de in rood gewijzigde plannen en onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 3 februari 2015 willigt de verwerende partij het beroep op 5 februari 2015 voorwaardelijk in en verleent een stedenbouwkundige vergunning overeenkomstig de in rood gewijzigde plannen en onder voorwaarden. De verwerende partij beslist:

“ ...

9. Beoordeling

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

...

De aanvraag is niet in overeenstemming met de bepalingen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) en haar uitvoeringsbesluiten.

Het oprichten van de gevraagde omheining in agrarisch gebied is principieel vrijgesteld van vergunning, mits het gaat om een open afsluiting met een hoogte lager dan 2,00m.

Art. 5.1. van het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is stelt immers het volgende: Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de plaatsing van de volgende zaken, voor zover ze niet liggen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, met uitzondering van parkgebied: (...) open afsluitingen of open afsluitingen met dwarslatten met een maximale hoogte van 2 meter.

Art. 1.2. van datzelfde besluit stelt echter ook het volgende: De bepalingen van dit besluit zijn van toepassing, onverminderd andere regelgeving, inzonderheid de regelgeving inzake beschermde monumenten, beschermde stads- en dorpsgezichten, [cultuurhistorische] landschappen en archeologische sites, waarvoor een apart systeem van toelatingen geldt.

De inpasbaarheid van de omheiningen dient toch onderzocht te worden. Van het Agentschap Onroerend Erfgoed moet immers sowieso een machtiging bekomen worden omdat de aanvraag gelegen is in het beschermde landschap 'Vallei van de Wimp en de Grote Nete'.

Het gevraagde is wat betreft de afsluiting type 1 volgens het agentschap Onroerend Erfgoed strijdig met het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg. Het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed is ongunstig voor wat betreft de afsluiting van de weide voor ezels en geiten.

Artikel 4.3.3 VCRO stelt verder het volgende: Indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving (...).

Het advies van Onroerend Erfgoed is ongunstig voor de afrastering type 1 (houten palen met draad met een hoogte van 1,9m) omdat een dergelijke weideafsluiting door haar hoogte en materiaalgebruik een verstoring vormt van de landschappelijke waarde. Dit standpunt wordt bijgetreden omwille van volgende elementen:

- Er wordt inderdaad niet ingezien waarom de gevraagde afsluiting 1,9m hoog moet zijn.

De dieren die gehouden worden zijn geiten en ezels. Een ezel is qua afmetingen te vergelijken met een klein paard. De hoogte van een afsluiting voor paarden bedraagt gemiddeld tussen 1,2m en 1,4m.

1,4m als maximum hoogte is dan ook voldoende. Met deze hoogte zullen ook geiten niet kunnen ontsnappen, op voorwaarde dat het gaat om een fijnmazige afsluiting.

- De aanvrager opteerde voor een afsluiting met schapendraad (een metalen rasterdraad). Dit is geen esthetische oplossing en niet inpasbaar in het beschermde landschap.

Er zijn alternatieven mogelijk. Een afsluiting bestaande uit houten palen en daartussen verticale kastanjehouten paaltjes die met elkaar verbonden worden met metaaldraad biedt dezelfde bescherming en is esthetisch wél een aanvaardbare oplossing.

...

De aanvraag is slechts gedeeltelijk in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag dient getoetst op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld aan de hand van

aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Het aangevraagde werd met inachtneming van al deze aspecten onderzocht. Hierna wordt dieper ingegaan op de voor de aanvraag noodzakelijke of relevante elementen.

Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

Beschrijving omgeving:

Het gevraagde is gelegen in een beschermd landschap. De omgeving is zeer bebost, rondom rond de weide ligt een gordel van hoogstammig groen. In de ruimere omgeving komt weinig bebouwing voor, op de bestaande stal op het rechter deel van de weide en een villa wat verderop na. Het gaat om een zeer landelijke omgeving met naast bebouwing voornamelijk akkers en weilanden. Ten zuiden van het perceel meandert de beek de Wimp.

In wat volgt wordt dieper ingegaan op elk onderdeel van de aanvraag.

1. Weide afsluiting type 1: houten palen met staaldraad en een hoogte van 1,9m.

Zoals reeds hiervoor gesteld werd, kan er niet ingezien worden waarom een weide voor ezels en geiten een afsluiting nodig heeft van bijna 2m hoog. Ook de materiaalkeuze is onesthetisch, gelet op de ligging in een beschermd landschap. Een afsluiting van 1,9m hoog, voornamelijk bestaande uit staaldraad (schapendraad) heeft een te grote ruimtelijke impact op het landschap en is verre van esthetisch. Een ezel heeft, net als een paard, voldoende aan een afrastering met een hoogte van 1,4m. Een geit heeft dan weer een afsluiting nodig die voldoende dicht is, vandaar de keuze van de aanvrager voor een raster in staaldraad. Er zijn echter alternatieven mogelijk die zich beter in het beschermde landschap inpassen. Er wordt dan ook een omheining opgelegd die volledig in hout is, zoals bijvoorbeeld een afrastering bestaande uit kastanjehouten paaltjes die met ijzerdraad met elkaar verbonden worden.

2. Weide afsluiting type 2: houten palen en planken met een hoogte van 1,6m.

Hier betreft het een omheining voor een paardenweide. De hoogte is zeker meer dan voldoende. Ze wordt volledig voorzien in een natuurlijk materiaal, namelijk hout, wat aansluit op de landelijke omgeving en waardoor de landschappelijke integratie gegarandeerd wordt. Ook het advies van Onroerend Erfgoed is hierin gunstig.

3. Schuilhok

Het advies van Onroerend Erfgoed is wat het schuilhok betreft gunstig omwille van de eenvoud en het tijdelijk karakter van de constructie. Het departement Landbouw en Visserij verstrekt met betrekking tot het schuilhok ongunstig advies omdat deze het schuilhok niet als een beperkte constructie beschouwt. Het gevraagde schuilhok meet 8,16m op 4,12m met een open luifel van 8,16 op 4,5m. Het departement Landbouw en Visserij heeft luifel en schuilhok als één oppervlakte gerekend en stelt dat het schuilhok 71m² meet. Dit standpunt wordt bijgetreden.

Op een geïsoleerde weide, zoals hier het geval is, is een schuilhok voor weidedieren mogelijk. Er dient daarbij op toegezien te worden dat het schuilhok in werkelijkheid niet van die aard is dat het in feite om een volwaardige stalling gaat. De luifel maakt dat de constructie in zijn geheel te groot is om nog door te kunnen gaan voor een eenvoudig schuilhok.

Het gevraagde bouwwerk kan tot aanvaardbare afmetingen gebracht worden, mits het schrappen van de grote luifel. Indien de luifel wordt weggelaten blijft er een constructie van 33,6m² over. Het gebouw zonder luifel vertoont dan alle kenmerken van een schuilhok, namelijk een eenvoudige houten constructie met beperkte afmetingen en een tijdelijk karakter. Eén van de korte zijden van het schuilhok blijft open. De omvang van het bouwsel zonder luifel is in overeenstemming met de oppervlakte van de weide en het aantal dieren dat er gehouden zal worden. Het gebouwtje bevindt zich aan de rand van de weide en sluit aan op het aanpalende

beboste gedeelte. Ook het materiaalgebruik en de eenvoud van de constructie maken dat het schuilhok goed geïntegreerd wordt in de landelijke omgeving.

4. Omheiningen van de bomen

Er wordt een omheining rond de 4 bomen centraal op de weide voorzien met een hoogte van ongeveer 80cm. Deze maatregel wordt zeker toegejuicht. Geiten en ezels kunnen op deze manier deze waardevolle en landschapsbepalende hoogstambomen niet beschadigen. Ook deze bescherming rondom rond de bomen dient in hout uitgevoerd te worden en niet zoals ze nu voorzien is, namelijk met een combinatie van hout en staaldraad.

5. Regularisatie bijkomend stukje verharding ter hoogte van ingang paardewei aan de zijde van de Itegemsesteenweg

Het gaat om een verharding van 32,6m² die reeds uitgevoerd werd. Deze vormt een aparte ontsluiting ten noordoosten van de weide waar de Itegemsesteenweg een knik maakt. Gelet op de beperktheid van deze verharding, kan deze aanvaard worden, op voorwaarde dat deze verharding in waterdoorlatende materialen wordt voorzien. Of dit momenteel het geval is, is niet duidelijk uit de plannen af te leiden.

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen, onder de volgende voorwaarden:

- ***De omheining type 1 en de afscherming rond de bomen dienen in hoogte beperkt te worden tot 1,4m en volledig uitgevoerd te worden in hout.***
- ***De luifel aan het schuilhok dient te worden geschrapt.***
- ***De bijkomende verhardingen die op plan als te regulariseren zijn aangeduid dienen in waterdoorlatende materialen te worden voorzien.***
- ***Het advies van de provinciale dienst waterbeleid dient strikt nageleefd te worden. De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard, mits voldaan wordt aan voorgaande voorwaarden.***

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

1.

De Raad spreekt zich als administratief rechtscollege uit over beroepen die worden ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen genomen in laatste aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning (artikel 4.8.2, 1° VCRO). Als de Raad het beroep gegrond verklaart, vernietigt hij de bestreden beslissing geheel of gedeeltelijk, met behoud van de toepassing van artikel 34 (artikel 35 DBRC-decreet).

De Raad heeft als administratief rechtscollege dus enkel een vernietigingsbevoegdheid waarbij hij in eerste instantie een legaliteitstoets zal uitvoeren en zich niet in de plaats mag stellen van de verwerende partij om tot een beoordeling van de aanvraag over te gaan. Ook de aan de Raad toegekende marginale toetsing van de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de genomen beslissing verleent aan de Raad niet de bevoegdheid om aan de verwerende partij een injunctie te geven om een positieve beslissing te nemen.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift de Raad verzoekt om “de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij onvoorwaardelijk in te willigen”, is het beroep onontvankelijk.

2.

Voor het overige blijkt uit het dossier dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij zet in haar enig middel uiteen:

“9.1

*De bestreden beslissing motiveert niet als waarom de **weide afsluiting type 1** zoals deze voorgesteld werd door verzoekende partij, een visuele impact heeft op de landelijke omgeving.*

Dit terwijl verzoekende partij uitdrukkelijk stelt dat de visuele impact drastisch wordt beperkt doordat de omheining vlakbij bomenrijen en bossen is ingeplant. Een staaldraad is in elk geval slechts van een beperkte dikte, waardoor deze volledig opgaat in de bosrijke, groene omgeving.

Het visuele aspect werd in de bestreden beslissing zodus niet reëel ingeschat.

Evenmin is de hoogte van 1,90m van die aard visueel relevant in het uitzicht.

Ezels en geiten, dewelke door deze omheining worden binnengehouden, breken graag uit, of ondernemen daarvoor vaak een poging. Dergelijke hoogte is essentieel als voorwerp van de aanvraag.

Beslissen dat dient aangepast (verlaagd), zou geen beperkte aanpassing meer betekenen van de bedoeling van de vergunning, doch dergelijke beslissing is een essentiële aanpassing die het doel van de aanvraag raakt, nl. het voorkomen dat geiten en ezels uitbreken (aldus in strijd met de inhoud van artikel 4.3.1, §1, tweede en derde lid VCRO).

Bovendien stelt verzoekende partij vast dat het alternatief zoals voorgesteld wordt in de bestreden beslissing, weinig realistisch is.

Er wordt gesteld dat voor de huidige omheining (1,90m, voornamelijk bestaande uit dunne staaldraad) een alternatief bestaat in de vorm van een omheining volledig uit hout, zoals bijvoorbeeld een afrastering bestaande uit kastankehouten paaltjes die met ijzerdraad met elkaar verbonden zijn.

Verzoekende partij wijst erop dat huidige installatie visueel veel minder intrusief is, aangezien de sterkte van de huidige (schapen)draad bestaat uit de vele dunnere staalverbindingen, terwijl ijzerdraad tussen paaltjes per definitie robuuster dient te zijn om eenzelfde sterkte te voorzien en als gevolg daarvan visueel zelfs meer impact heeft op de omgeving.

Verzoekende partij heeft de minst ingrijpende manier gekozen om een zo sterk en efficiënt mogelijke omheining te voorzien, zonder visuele afwijkingen in het bosrijke gebied en zonder dat er een valabel alternatief voorhanden is.

9.2

*Wat betreft de **weide afsluiting type 2**, houten palen en planken met een hoogte van 1,6m, schikt verzoekende partij zich naar de beoordeling in de bestreden beslissing, wanneer deze stelt dat het gunstig advies hieromtrent dient gevolgd in de besluitvorming.*

9.3

Wat betreft het **schuilhok**, merkt de bestreden beslissing correct op dat het advies van Onroerend Erfgoed gunstig is, om reden van het eenvoudig en tijdelijk karakter van de constructie.

Echter, de bestreden beslissing treedt de visie van het departement Landbouw en Visserij bij, wanneer deze stelt dat het schuilhok én de luifel als één geheel dienen beschouwd, terwijl wezenlijk verschillend, zowel feitelijk als functioneel.

Het schuilhok heeft een eigen oppervlakte van 8,16m x 4,12m, ofwel 33,62m².

De luifel, voor zover al van een oppervlakteberekening sprake kan zijn (quod non, supra), behelst volgens de bestreden beslissing een oppervlakte van 8,16m op 4,15m, ofwel 33,86m².

De bestreden beslissing beschouwt dit als één oppervlakte, in toto 71m² (dit terwijl beide oppervlaktes tezamen 67,48m² bedragen, niet 71m²).

De bestreden beslissing beschouwt het schuilhok en luifel verkeerdelijk als één geheel, terwijl niet tezamen in rekening valt te brengen voor berekening oppervlakte.

Onder een schuilhok wordt essentieel verstaan, een eenvoudige houten en gemakkelijk verwijderbare constructie waarin een of meer weidedieren tijdelijk kunnen verblijven.

Dat door de afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling wordt afgedaan als een stalling, als gevolg waarvan hun advies ongunstig is, kan niet gevolgd worden.

Vooreerst dient opgemerkt dat de beweerdelijke oppervlakte van de luifel niet in rekening kan worden gebracht bij de berekening van de oppervlakte van het schuilhok. Gelet op bovenstaande essentiële, wettelijke definitie, is een luifel niet van die aard om dieren in te laten schuilen.

De grotere oppervlakte kan gemotiveerd worden als volgt:

- in de weide staan samen 5 ezels en 9 geiten;
- de weide is in totaal 33 ha groot. In de omzendbrief R0/2002/01 staan richtcijfers vermeld i.v.m. de benodigde graasweide voor grote en kleine weidedieren. Voor kleine weidedieren zoals schapen en geiten, wordt een richtnorm van 250 à 500m² per dier vooropgesteld. Voor 9 geiten geeft dit dus een oppervlakte van 4.500m². Ezels zijn in dergelijke richtcijfers niet vermeld, doch kunnen worden beschouwd als kleine paarden, waarvoor een richtnorm geldt van 1.000 à 2.500m². Verschillende toegepaste literatuur bevestigen de norm van 1.000m² per ezel. In totaal geeft dit dus een oppervlakte van 5.000m²;
- voor wat betreft de grootte van een schuilhok zijn er geen richtnormen voorhanden per soort dier. Er worden echter op specifiek toegewijde websites richtcijfers gegeven van 6m² per ezel en 5m² per geit. Voor het schuilhok in deze is dus een netto-oppervlakte van ca. 30m² voor ezels en ca. 45m² voor geiten verdedigbaar.

De oppervlakte van het schuilhok 33,62m² is evenwel groter dan door de Afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling aangehaalde 30m², doch gelet op hetgeen hierboven aangehaald, voldoet het schuilhok aan de gangbare oppervlakte en is dit geheel verdedigbaar in de specifieke plaatsgesteldheid.

9.4

Zoals reeds blijkt uit het integrale regularisatieverzoek, houdt verzoekende partij bij de implementatie van bijkomende elementen in zeer grote mate rekening met de concrete omgeving.

Dit wordt tevens bevestigd door de deputatie, dewelke de omheiningen van vier essentiële, landschapsbepalende en waardevolle bomen toejuicht in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt echter verkeerdelijk voor dat de **afscherming rond de bomen** volledig dient uitgevoerd te worden in hout, terwijl verzoekende partij hier opnieuw op zoek is gegaan naar de meest efficiënte wijze om de desbetreffende bomen te beschermen, wat resulteerde in de huidige combinatie van hout en staaldraad.

Dergelijke combinatie is de meest geschikte om de bomen in de weide volledig te vrijwaren van beschadigingen door de aldaar geplaatste dieren, nl. geiten en ezels. Zonder deze hout-staaldraad opstelling is het voor de dieren mogelijk om beschadigingen aan te brengen aan zowel de boomstammen als de wortels.

Verzoekende partij herhaalt dat het gebruik van staaldraad in een bosrijke, groene omgeving volledig in de achtergrond opgaat, zonder visueel te storen of zelfs merkbaar te zijn.

Het gebruik van de combinatie hout-staaldraad is in het licht hiervan aanvaardbaar.”

Beoordeling door de Raad

Wat betreft de regularisatie van omheining van de weide voor ezels en geiten (afsluiting type 1)

1.

De aanvraag van de verzoekende partij omvat onder meer de regularisatie van een omheining, bestaande uit houten palen en een raster in staaldraad en met een hoogte van 1,9 m, van een weide voor ezels en geiten. (omheining type 1)

De verwerende partij verleent met de bestreden beslissing een stedenbouwkundige vergunning “overeenkomstig de in rood gewijzigde plannen” en onder de voorwaarde dat de omheining type 1 en de afscherming rond de bomen in de hoogte beperkt dienen te worden tot 1,4 m en volledig uitgevoerd dienen te worden in hout.

De verzoekende partij voert in het eerste onderdeel van haar enig middel onder meer aan dat de aanpassing van de omheining geen beperkte aanpassing is van de vergunning, maar wel een essentiële aanpassing die in strijd is met artikel 4.3.1, §1, tweede en derde lid VCRO.

2.

Art. 4.3.1, §1 VCRO bepaalt:

“Een vergunning wordt geweigerd :

1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met :

a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken,

b) een goede ruimtelijke ordening;

2° indien de weigering genoodzaakt wordt door de decretale beoordelingselementen, vermeld in afdeling 2;

3° indien het aangevraagde onverenigbaar is met normen en percentages betreffende de verwezenlijking van een ...bescheiden woonaanbod, vastgesteld bij of krachtens het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid;

4° in de gevallen waarin overeenkomstig artikel 8, § 1, van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid geen vergunning kan worden afgeleverd.

In de gevallen, vermeld in het eerste lid, 1° en 2°, kan het vergunningverlenende bestuursorgaan de vergunning toch afleveren, wanneer het van oordeel is dat de overeenstemming van het aangevraagde met het recht en de goede ruimtelijke ordening gewaarborgd kan worden door het opleggen van voorwaarden, met inbegrip van het opleggen van een beperkte aanpassing van de ter beoordeling voorgelegde plannen. Die voorwaarden kunnen niet dienen om de leemten van een onvolledige of vage aanvraag op te vangen.

Een aanpassing van de plannen, zoals vermeld in het tweede lid, is slechts mogelijk wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

1° de wijzigingen doen geen afbreuk aan de bescherming van de mens of het milieu of de goede ruimtelijke ordening;

2° de wijzigingen komen tegemoet aan de adviezen of aan de standpunten, opmerkingen en bezwaren die tijdens het openbaar onderzoek zijn ingediend of hebben betrekking op kennelijk bijkomstige zaken;

3° de wijzigingen brengen kennelijk geen schending van de rechten van derden met zich mee.”

Uit artikel 4.3.1, §1 VCRO vloeit voort dat de verwerende partij beperkte planaanpassingen kan (laten) doorvoeren om een aanvraag in overeenstemming te brengen met het recht of met een goede ruimtelijke ordening. De opgelegde voorwaarden en beperkte planaanpassingen mogen niet dienen om leemten in een aanvraagdossier op te vangen.

De mogelijkheid om via voorwaarden en planaanpassingen een vergunning in overeenstemming te brengen met het recht of met een goede ruimtelijke ordening moet restrictief geïnterpreteerd worden. Volgens de parlementaire voorbereiding kan *“uitzonderlijk toch een vergunning ... worden verleend indien de regelmatigheid of de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening kan worden gewaarborgd door middel van het opleggen van een voorwaarde, inclusief het voorschrijven van een beperkte aanpassing van de voorgelegde plannen”*. (VI. P., Parl. St., 2008-09, 2011/1, 128).

3.

Het wordt niet betwist de regularisatie van de plaatsing van de omheiningen vergunningsplichtig is en dat de verwerende partij het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed diende in te winnen omdat de aanvraag gelegen is in het beschermde landschap ‘Vallei van de Wimp en de Grote Nete’.

Wat betreft de omheining van de weide voor ezels en geiten (afsluiting type 1), stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat het agentschap Onroerend Erfgoed op 10 september 2014 een ongunstig advies heeft verleend. In dat advies overweegt het agentschap Onroerend Erfgoed dat ezels en geiten geen hogere afsluiting nodig hebben dan paarden en dat de huidige omheining van 1,9 m (met ursusdraad) niet aanvaard kan worden wegens het visueel storende effect. Er wordt gewezen op een eerder voorstel om met een minder hoge afrastering te werken. Het houden van ezels en geiten kan volgens het agentschap binnen een lagere afsluiting (houten bepaling/draadafspanning) die visueel veel minder storend is. Het agentschap komt tot de conclusie dat de weideafsluiting een impact heeft op de waarden en kenmerken van het beschermde landschap en in strijd is met het (toenmalig geldende) decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg.

De verwerende partij treedt dit ongunstig advies bij. Zij stelt dat niet kan worden ingezien waarom de gevraagde omheining 1,9 m hoog moet zijn, dat een ezel qua afmetingen te vergelijken is met een klein paard en de hoogte van een afsluiting voor paarden gemiddeld tussen 1,2 m en 1,4 m bedraagt, dat 1,4 m als maximale hoogte voldoende is en dat met deze hoogte ook geiten niet zullen kunnen ontsnappen, op voorwaarde dat het gaat om een fijnmazige aansluiting. Verder stelt de verwerende partij dat een afsluiting met schapendraad (een metalen rasterdraad) geen esthetische oplossing is en niet inpasbaar is in het beschermde landschap. Volgens de verwerende partij zijn er alternatieven mogelijk, met name een afsluiting bestaande uit houten palen en daartussen verticale kastanjehouten paaltjes die met elkaar verbonden worden met metaaldraad, die dezelfde bescherming biedt en esthetisch wel aanvaardbaar is.

Bij de beoordeling van de overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, herhaalt de verwerende partij dat niet kan worden ingezien waarom een weide voor ezels en geiten een afsluiting nodig heeft van bijna 2 m hoog en dat ook de materiaalkeuze onesthetisch is, gelet op de ligging in een beschermd landschap. De ruimtelijke impact van de te regulariseren omheining op het landschap is te groot. De verwerende partij stelt dat er alternatieven mogelijk zijn die zich beter inpassen in het beschermde landschap en dat er een omheining wordt opgelegd die volledig in hout is, zoals bijvoorbeeld een afrastering bestaande uit kastankehouten paaltjes die met ijzerdraad met elkaar verbonden worden.

Uit deze overwegingen blijkt dat de hoogte en de materiaalkeuze van de omheining door de verwerende partij als essentieel worden beschouwd, zowel in het licht van de overeenstemming van de aanvraag met het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg (gelet op de ligging van de aanvraag in een beschermd landschap), als in het licht van de overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening. Dit blijkt ook uit het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed, waar de verwerende partij zich bij aansluit.

Klaarblijkelijk om de aanvraag in overeenstemming te brengen met het recht en met de goede ruimtelijke ordening, legt de verwerende partij in de bestreden beslissing als voorwaarde op dat de omheining type 1 (en de afscherming rond de bomen) in de hoogte beperkt dienen te worden tot 1,4 m en volledig uitgevoerd dienen te worden in hout. De plannen worden in die zin (in rood) aangepast.

Rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak kan de in de bestreden beslissing opgelegde voorwaarde en planaanpassing niet worden beschouwd als betrekking hebbende op een 'beperkte' planaanpassing. Zowel de materiaalkeuze als de hoogte worden veranderd over de volledige lengte van de afsluiting, zodat de uitvoeringswijze en de afmetingen van de vergunde afsluiting essentieel worden gewijzigd ten aanzien van de gevraagde afsluiting. Dit kan in redelijkheid niet meer als een beperkte planaanpassing worden beschouwd. De bestreden beslissing schendt artikel 4.3.1, §1, tweede lid VCRO.

Op de openbare zitting van 17 januari 2017 werd de verzoekende partij gevraagd of zij een belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Het gegrond bevinden van dit onderdeel van het middel kan er immers toe leiden dat de verwerende partij, wanneer zij zich opnieuw buigt over het administratief beroep van de verzoekende partij, de stedenbouwkundige vergunning uiteindelijk weigert. De verzoekende partij bevestigt echter haar standpunt dat zij de opgelegde voorwaarde niet wenst uit te voeren en dat ze belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

4.

Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Wat betreft het schuilhok

1.

De aanvraag omvat ook de regularisatie van een schuilhok voor geiten en ezels met een breedte van 8,16 m en een diepte van 4,12 m, met aan de voorzijde een luifel met een breedte van 8,16 m en een diepte van 4,5 m. De constructie is in hout en heeft één open, korte zijde. Verder heeft de constructie ook deuren en een zadeldak met een kroonlijsthoogte van 2,86 m en nokhoogte van 4,98 m.

2.

Het departement Landbouw en Visserij verleent een ongunstig advies over het schuilhok. Het stelt dat een schuilhok een eenvoudig houten en gemakkelijk verwijderbare constructie is bestemd voor

het beschutten van weidedieren tijdens het graasseizoen en dat een schuilhok gekenmerkt wordt door minstens één open langzijde, een lessenaarsdak en een hoogte van circa 3,5 m. Een schuilhok mag niet gebruikt worden als permanente stalling noch als opslagplaats voor hooi of stro.

Het departement Landbouw en Visserij oordeelt dat de te regulariseren constructie niet aan de kenmerken en eigenschappen van een eenvoudig schuilhok voldoet. De oppervlakte is volgens het departement in de regel beperkt tot circa 30 m², terwijl het te regulariseren schuilhok een dakoppervlakte heeft van 71 m². Een schuilhok heeft in de regel ook geen afvoerleidingen en een infiltratieput gelet op de beperkte dakoppervlakte van circa 30 m². Het departement komt tot het besluit dat het hier veeleer gaat om een stalling die in de onmiddellijke omgeving van de woning dient te worden ingeplant, hetgeen *in casu* niet het geval is.

In de bestreden beslissing treedt de verwerende partij het standpunt van het departement Landbouw en Visserij bij dat luifel en schuilhok als één constructie beschouwd moet worden en de oppervlakte van het geheel dus 71 m² bedraagt. De verwerende partij overweegt verder dat er op toegezien moet worden dat het schuilhok in werkelijkheid niet van die aard is dat het in feite om een volwaardige stalling gaat en stelt dat de luifel maakt dat de constructie in zijn geheel te groot is om nog door te kunnen gaan voor een eenvoudig schuilhok.

De verwerende partij oordeelt dat de constructie tot aanvaardbare afmetingen kan worden gebracht mits het schrappen van de luifel, waarbij een constructie van 33,6 m² overblijft. In dat geval vertoont het gebouw volgens de verwerende partij alle kenmerken van een schuilhok. De verwerende partij legt als voorwaarde op dat de luifel dient te worden geschrapt.

3.

De verzoekende partij stelt dat de oppervlakte van de luifel niet in rekening kan worden gebracht bij de berekening van de oppervlakte van het schuilhok. De luifel en het schuilhok kunnen volgens de verzoekende partij niet als één geheel worden beschouwd en zouden zowel feitelijk als functioneel verschillend zijn. De verzoekende partij verwijst naar de definitie van het begrip schuilhok waaruit zou blijken dat een luifel niet van die aard is om dieren in te laten schuilen.

Het betoog van de verzoekende partij overtuigt niet.

De verzoekende partij betwist niet dat een schuilhok een eenvoudige houten en gemakkelijk verwijderbare constructie is bestemd voor het beschutten van weidedieren tijdens het graasseizoen. Volgens het departement Landbouw en Visserij heeft een schuilhok in de regel een oppervlakte van 30 m².

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, dient in redelijkheid te worden aangenomen dat de luifel van aard is om dieren onder te laten schuilen. Mede gelet op de grootte van de luifel en bij gebrek aan gegevens in het administratief dossier over een eventuele andere functie die de luifel zou vervullen, kan niet ingezien worden welke andere functie de luifel zou hebben dan als schuilplaats voor de dieren.

De verwerende partij heeft dan ook niet ten onrechte de luifel mee in aanmerking genomen bij het beoordelen van de afmetingen van de constructie. De stelling in de bestreden beslissing dat de luifel maakt dat de constructie in zijn geheel te groot is om nog door te kunnen gaan voor een eenvoudig schuilhok, kan dan ook niet als kennelijk onredelijk of onjuist worden aangemerkt.

De uiteenzetting in het verzoekschrift waarbij de grotere oppervlakte van het schuilhok wordt gemotiveerd aan de hand van het aantal dieren dat gehouden wordt en met de oppervlakte van de weide, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Waar de verzoekende partij argumenteert dat de

oppervlakte van 33,62 m² groter is dan de door de Afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling aangehaalde 30 m², maar dat het schuilhok wel voldoet aan de gangbare oppervlakte, dient te worden vastgesteld dat deze kritiek grondslag mist aangezien de bestreden beslissing de oppervlakte van het schuilhok op zich niet vermindert en dus het schuilhok met een oppervlakte van 33,62 m² vergunt.

4.

Het middelonderdeel wordt verworpen.

Wat betreft de omheining/afscherming van de bomen

1.

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij dat de maatregel om een omheining met een hoogte van ongeveer 80 cm rond de vier bomen op de weide te plaatsen, wordt toegejuicht en dat geiten en ezels op die manier de waardevolle en landschapsbepalende hoogstambomen niet kunnen beschadigen. De verwerende partij stelt echter dat de omheining in hout dient te worden uitgevoerd en niet met een combinatie van hout en staaldraad, zoals nu voorzien. De verwerende partij legt dit in de bestreden beslissing ook als voorwaarde op.

2.

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat de bestreden beslissing verkeerdelijk voorstelt de afscherming rond de bomen volledig in hout uit te voeren, terwijl zij op zoek is gegaan naar de meest efficiënte wijze om de bomen te beschermen wat resulteerde in de combinatie van hout en staaldraad. Deze combinatie zou de meest geschikte zijn om de bomen in de weide te vrijwaren van beschadiging door de dieren (ezels en geiten). De verzoekende partij herhaalt dat het gebruik van staaldraad in een bosrijke, groene omgeving volledig in de achtergrond opgaat, zonder visueel te storen of zelfs merkbaar te zijn. In het licht hiervan zou de combinatie hout/staaldraad aanvaardbaar zijn.

Het betoog van de verzoekende partij kan niet worden aangemerkt als een ontvankelijk middel, aangezien het geen ontvankelijke wettigheidskritiek bevat. Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift minstens een omschrijving bevat van de ingeroepen middelen. Een middel moet bestaan uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze volgens de verzoekende partij werd geschonden.

Met de stelling dat de combinatie hout en staaldraad de meest geschikte wijze zou zijn om de bomen te beschermen tegen beschadiging door dieren zonder visueel storend te zijn, maakt de verzoekende partij niet voldoende duidelijk welke onregelmatigheid zij de verwerende partij verwijt en lijkt zij enkel opportunitetskritiek te formuleren. De verzoekende partij laat na te omschrijven welke regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, evenmin wordt verduidelijkt op welke wijze de verwerende partij met de bestreden beslissing regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur geschonden heeft. Het formuleren van kritiek op de bestreden beslissing kan in beginsel niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel indien bij deze kritiek geen enkele concrete rechtsregel of rechtsbeginsel wordt aangegeven die zou zijn geschonden, en al evenmin wordt uiteengezet waarom die regel of dat beginsel dan wel geschonden zou zijn.

De Raad heeft als administratief rechtscollege enkel een vernietigingsbevoegdheid waarbij hij in eerste instantie een legaliteitstoets zal uitvoeren en zich niet in de plaats mag stellen van de verwerende partij om tot een beoordeling van de aanvraag over te gaan. Ook de aan de Raad toegekende marginale toetsing van de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de

genomen beslissing verleent aan de Raad niet de bevoegdheid om zich in de plaats te stellen van de verwerende partij.

3.

Het middelonderdeel dat betrekking heeft op de afscherming van de bomen, wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 5 februari 2015, waarbij aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend overeenkomstig de in rood gewijzigde plannen en onder voorwaarden voor het regulariseren van een omheining, het aanleggen van verharding en een schuilhok op de percelen gelegen te 2270 Herenthout, Itegemse Steenweg 136, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie D, nummers 516K, 516L, 524D, 516E, 516B en 504A.
2. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 7 maart 2017 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Jens HOOFD

Karin DE ROO